

La poesia no aprofita per a res, si atenem al comú concepte d'[utilitat](#), a l'imperi del benefici, tret dels profits menys poètics, és a dir, els guardons, el reconeixement i els diners, assumptes sovint protagonistes en la projecció mediàtica del gènere. De manera diferent, [Todó](#) i [Erraté](#) s'ho han plantejat darrerament als seus blogs. El meu sentir és que insistir en l'ús i servei de la poesia des del comú concepte d'utilitat no ens porta enlloc. Més encara si l'existència d'un producte líric ha de sotmetre's, com proposa Fuster, al voluble criteri analèctic —poc útil, d'altra banda—, de si un poema val o no la pena. Quin és el valor de la pena? La podem avaluar? Quina mena de validesa és la d'un poema? Cànon? Mètodes? Aranzels? Un fangar. En una línia tangent de debat, [Erraté pregunta](#) al seu blog com traduir aquestes paraules de Hölderlin: «*Wozu Dichter in dürftiger Zeit? (...) De què serveixen poetes en temps de misèria?*», conclou. Canviaria poc la pregunta si la retallàrem: «De què serveixen els poetes?». Són útils? No? Doncs mateu-los! Exabruptes a banda, [Biel Mengual](#) recordava fa uns anys, i també al seu blog, el [dictamen](#) de Hölderlin en la veu de Blai Bonet: «*Was bleiber aber, stiften die Dichter. Allò que queda, però, ho funden els poetes*». Els poetes no són, literalment, els fundadors del món perdurable, però són testimonis d'una existència que, en molts casos, mereixerà obtenir, si més no, una alta presumpció de memòria possible, permanència o persistència. Aquesta possibilitat de memòria, ni que siga mínima, aquesta [poesia possible](#), del tot argumentable històricament, al meu parer suprimeix d'arrel la contingència d'un valor d'ús determinant, objectiu o subjectiu, tant durant l'acte de creació poètica com en el posterior procés de retrià de l'autor. Una altra cosa ben diferent és el possible valor d'ús (i [valor de canvi](#)) categòricament aplicable a les opcions de recepció del producte poètic. Aleshores ja no parlem de poesia. Parlem de mercat. D'altra banda, em sembla tan enlluernadora com fal·laç la sentència de Fuster amb què Todó inicia la seua [revisió](#): «*La poesia només serveix per a fer més poesia*». Ales o mans, em pense que Fuster era conscient de l'enlluernament, altrament no referiria la voluntat d'expressió poètica com «*la terrible necessitat d'haver-hi de jugar amb els mots, és a dir, amb significacions de validesa -en principi- col·lectiva i, en suma, operants*» ni hi reconeixeria «*l'alteritat com a nota substantiva*». Em sembla una contradicció, també terrible, acceptar la necessitat i l'alteritat per a, tot seguit, castrar-les per qüestions d'utilitat. Aquest «només» de Fuster el trobe prescindible i poc elegant intel·lectualment, per bé que molt útil a l'hora de vendre un llibre de consells, proverbis i insolències. Destriar poesia com qui ho fa en un basquet de [Navelate](#) no em sembla recomanable. Correm el risc de (fer) creure que les taronges més bones són les més lluentes. Ara, si haguera d'escollir un procediment de selecció poètica *útil*, preferiria el ventat de l'arròs.

ELS POETES

Els poetes són els éssers més inútils
que hi ha sobre la terra.

No fan res de profit.

No fan fàbriques.

No fan guerres.
No fan negocis.

Per no fer no fan
ni tan sols diners amb allò que fan.

Que són ales.
Que són febres.
Que són somnis.

Els poetes són els éssers
més imprescindiblement inútils
que hi ha sobre la terra.

Marc Granell, de «*Tard o d'hora*»